

Bembeke journaal.

Jaargang nummer 16.

Editie 3.

12 oktober 2023

Dag allemaal,

Alles gaat hier zijn gangetje, Aafke geeft elke dag breiles aan twee verschillende groepen dames, er is een ochtendgroep en een middaggroep, beiden gemiddeld 6 personen. Ze hebben nu twee weken les gehad en het resultaat mag er zijn, beide groepen hebben al een complete trui gemaakt. Heel knap vinden we dat.

Ans en ik zijn best druk met het geven van opdrachten (dat kunnen we heel goed) voor schilderwerk, het maken van bedden en kasten, het laten verrichten van metselwerk, et cetera. Ook overleg over de weg vooruit met het hostel voor kinderen van het speciaal onderwijs vergt nogal wat tijd, dus onze dagen zijn goed gevuld.

Naar aanleiding van de eerder genoemde brief van de overheid betreffende de "running costs" van het hostel hadden we bijvoorbeeld overleg met enkele afgevaardigden van het bisdom.

Tot onze stomme verbazing waren die lang niet zo enthousiast over genoemde brief als wij. Zij zagen nog allerlei beren op de weg en er moest zeker nieuw overleg komen met de overheid over nog betere garanties.

In onze ogen is het wel merkwaardig dat zij hun eigen overheid niet vertrouwen!! Wij gaven aan dat deze brief voor ons volstaat en als zij meer willen dat ze dat dan zelf moesten regelen. Ze zeiden dat ze dat begrepen en het verder op zich zouden nemen. Voor de zekerheid hebben we wel vastgelegd dat wij ondertussen gewoon verder kunnen gaan met het project, je weet immers maar nooit.

Wij denken overigens, dat een en ander ook te maken heeft met gebrek aan overdracht. Als je bijvoorbeeld met een project bezig bent en er komt bij het bisdom een nieuwe coördinator, dan kun je van voren af aan beginnen met alles opnieuw uit te leggen, want al snel blijkt dat er geen enkele overdracht is geweest, heerlijk is dat.

Vlak voordat we het weekendje Lilongwe deden, zijn Ans ik samen met suster Grace en een chauffeur een dagje naar Lilongwe geweest om inkopen te doen. We moesten onder meer in een wat groezelig straatje zijn, waar weliswaar heel veel verschillende soorten winkels zijn en het erg druk is, maar waar ook heel veel louche figuren rondliepen, niet echt gezellig dus.

In een van die winkels was suster Grace haar telefoon plotseling kwijt, gejat dus. Nou daar was de toon wel mee gezet dus vlug de laatste winkel in en daarna wegwezen.

We hebben van enkele donoren geld gekregen om zowel het naailokaal als het breilokaal uit te breiden en daarvoor hebben we onder andere 10 nieuwe trapnaaimachines nodig. Tot onze stomme verbazing mochten we die direct meenemen en achteraf via de bank betalen. Dat hadden we nog niet eerder meegemaakt. Ans denkt dat het kwam omdat er een zuster bij was, maar ik denk dat het aan onze (blijkbaar) trouwe gezichten lag. Wie het weet mag het zeggen. De auto was met die 10 machines erin overigens knap vol, dat wel.

Om nog even terug te komen op de gestolen telefoon, de zuster ging aangifte doen op het politiebureau, wat wij overigens verloren tijd vonden en dat bleek achteraf onterecht want 4 dagen later kreeg ze (tot onze stomme verbazing overigens) bericht dat de telefoon was gelokaliseerd en weer 2 dagen later kon ze hem komen ophalen. Volgens de zuster lag dat natuurlijk aan de goedheid van God, maar volgens ons was het dom geluk.

We hebben de weg naar Lilongwe inmiddels meerdere keren gereden en het viel ons op dat het verkeer een stuk rustiger was dan voorheen, omdat we nauwelijks vrachtwagens zagen. Wat bleek, sinds dit jaar mogen vrachtwagens alleen nog na zonsondergang de weg op. Bedrijven kunnen voor deze regel ontheffing aanvragen, maar die wordt maar mondjesmaat gegeven. Moeten ze bij ons ook doen, scheelt een stuk met de verkeersdrukke en de files. Zo zie je maar weer, het hoeft niet altijd heel moeilijk te zijn.

We krijgen niet alleen allerlei mensen aan de deur met vragen om en over van alles en nog wat, nee er zijn er ook die hun vragen opschrijven en vervolgens een briefje afgeven of onder de deur doorschuiven.

Een paar dagen geleden kregen we wel een heel uitgebreide vragenlijst van een voor ons onbekend iemand. We zijn wel wat gewend maar deze spande (tot nu toe) wel de kroon zeg. Hij of zij wilde graag een bedrijfje beginnen en dan zou een breimachine, een naaimachine, een laptop, een kleine telefoon, golfplaten en wat zakken cement voor een huisje wel heel goed uitkomen. Tot slot voetbalkleding en schoenen voor een heel voetbalteam om de zaak compleet te maken.

We denken dat we deze maar gaan inlijsten.

Om het land in te mogen heb je een visum nodig. Dit kun je aanvragen bij de ambassade van Malawi in Brussel. Vroeger moest je dan een hele vragenlijst invullen en die samen met een briefje van 50 euro plus je paspoort naar Brussel sturen. (dat laatste vonden we altijd wel griezelig). Een paar weken later kreeg je dan je paspoort weer per post terug met een stempel erin.

Tegenwoordig kan dit aanvragen gelukkig digitaal met alleen een kopie van je paspoort. Je krijgt dan een visum dat drie maanden geldig is, maar bij binnenkomst in het land krijg je maar een stempel voor 30 dagen, heel wonderlijk.

Voordat die 30 dagen om zijn moet je terug naar het douanekantoor in Lilongwe (wat 2 uur heen en 2 uur terugrijden is) en na een paar uurtjes wachten in een ellenlange rij plus betaling van opnieuw 50 euro, krijg je er weer 30 dagen bij.

Daar hebben de zusters uit India echter iets op gevonden (het zal ook eens niet zo zijn). Zij weten een achterdeurtje, waardoor je direct bij het juiste bureau met de juiste stempel komt en je pijlsnel en gratis geholpen wordt. Verschil moet er zijn toch?

Het is inmiddels knap warm geworden. In Bembeke, wat toch vrij hoog ligt, 30 graden en richting Lilongwe is het zelfs ruim 35 graden. Bij ons zouden we zeggen dat de mussen dood van het dak vallen, maar die kennen ze hier niet (daken wel maar geen mussen).

Ondertussen hebben we ook onze eerste boete voor een snelheidsovertreding te pakken. We reden 65 op een plek waar het maximaal 50 is.

De boete was 10 euro, ter plekke cash te betalen. Het was op de weg naar Ntcheu direct na een tolpoort. Er lag een mooi recht en leeg stuk weg voor ons, dus gassen natuurlijk. Helaas, de 50 kilometerzone bleek net ietsje te lang te zijn.

Heel sneaky zo'n controleplek. Hebben ze denken wij in Nederland afgekeken.

Ik kon het niet laten om "nice place to stay" tegen de agenten te zeggen, waarop ze begonnen te lachen.

Afgelopen januari hebben we thuis een nieuwjaarsborrel gehouden. Was heel gezellig en voor herhaling vatbaar (vinden wij).

Ans had middels de uitnodiging gevraagd om oude sjaals en doeken mee te brengen voor Malawi. Nou aan die oproep is toen royaal gehoor gegeven en we hebben 2 verhuisdozen vol met in elkaar geperste sjaals middels een container laten vervoeren.

Afgelopen week heeft Ans ze uitgedeeld aan de dames van zowel het breiatelier als het naaiatelier en van de lopende cursussen. Elke dame kreeg er twee.

Wat een feest zeg, de meesten dansten van vreugde door het lokaal en sommigen vouwden er meteen allerlei creatieve hoofddeksels van.

Nou dat was het dan wel weer voor deze keer.

We vinden zelf dat we veel gedaan hebben en zijn best tevreden over het resultaat van onze inspanningen. Er is nog altijd geld nodig voor onze projecten, dus donateurs blijven welkom.

Nog even het laatste weekend doorkomen, waarin we onder meer de Indian Sisters willen uitnodigen voor een lunch bij de Potterie, dat wordt nog spannend want dat is niet eerder gebeurd en daarna nog twee dagen om van alles en nog wat af te ronden en dan is het inpakken en wegwezen.

Groeten uit Malawi en tot binnenkort in Nederland.

Na een nachtje thuis uitslapen zijn we vanaf 21 oktober weer beschikbaar.

Ans en Wil

Wat een feest.

Vind je eigen sjaaltje terug.